

ST JOHN THE BAPTIST'S AND ST MARY MAGDALENE'S PERTH
St John's Presbytery, 20 Melville Street, Perth, PH1 5PY
01738 259371

SIXTH SUNDAY IN ORDINARY TIME (YEAR B).

14TH FEBRUARY 2021

Ash Wednesday at Home- A Day of Fasting and Abstinence

1. Gather together and start with the Sign of the Cross.
2. Read the Holy Gospel for today. It is from **St Matthew's Gospel, 6.1-6 and 16-18.**
3. Say together the prayer: *'Lord God, with all our hearts we beseech you: have mercy on your people; spare your people; strengthen all people in the struggle against the havoc of this pandemic. Lord our God, without you we are so weak and our courage so limited. Give us your strength; give us your love; give us wisdom and skill to continue this fight. Spare your people, O Lord we pray. Comfort those who mourn and gather into your kingdom all who have died. We make this prayer through Christ our Lord, who died and rose to life, who lives and reigns with you, for ever and ever. Amen.'*
4. Make the Sign of the Cross on each other's forehead, using the words: **'Remember that you are dust, and to dust you shall return'.**
5. Pray together: the Our Father; the Hail Mary; each one with his or her own prayer or intention.
6. Conclude with the 'Glory be to the Father...'
7. Give each other a sign of peace.

So, Lent begins!

Ash Wednesday announces to the world this plain fact: we are sinners. They tell all who know us that we are beginning 40 days of prayer, and repentance, and sacrifice — that we are Catholics seeking somehow to reconcile ourselves with God.

The day announces that we are works in progress.

Please be patient. God isn't finished with us yet.

He isn't finished with any of us.

That is the great wonder and consolation of Lent.

As we enter this holy season, we should approach it with **sobriety and seriousness**. But we shouldn't mistake that seriousness for solemnity.

The Gospel of Ash Wednesday reminds us: "Do not look gloomy...anoint your head and wash your face." Take that one step further: add to this season of penance and prayer a sense of possibility. Make it an occasion for hope. And yes, even, joy.

The writer Leon Bloy said, "Joy is the most infallible sign of the presence of God." If we want to be – as St. Paul puts it – "ambassadors for Christ," if we want to bring others the presence of God, we need to be emissaries of joy.

Even during Lent. ***Especially*** during Lent.

We think of Lent as a time for giving up. But please remember "Giving up" begins with "giving." Give something of yourself to someone else.

Begin by giving joy.

And if you truly want to give up something, don't just settle for chocolate or cigarettes or alcohol– it is not about shedding a few extra pounds gained during the Christmas holidays.

Go further. Go deeper. Try giving up something ***really*** hard.

Give up cynicism. Or jealousy. Or back-stabbing. Give up gossip. Give up regrets for choices you never made or paths you never took. Give up fighting God's will for you. Give up always forgetting that the most famous prayer in the world doesn't include the phrase "My will be done," but "thy will be done."

As the Scripture tells us: "Now is an acceptable time."

The point of all this isn't just to make others feel better – or make ourselves feel holy. It's to draw us closer to The One who makes everything, including our redemption, possible. And we do it now for good reason. Lent forces us to admit something we prefer to ignore: we don't have forever. So, throughout Lent, look in the mirror. You'll see reflected back this inconvenient truth: we are dust. We have been marked. The clock is ticking. And there is work to do.

It begins here, and now. And it will take the rest of our lives to do. But nothing is more important. It is the great work of our salvation. The journey of Lent is one more leg on our journey back to the Father — a journey of struggle, and sacrifice.

But a journey, ultimately, of joy.

As you “remember that you are dust, and to dust you will return,” remember that, too.

And as we embark on that journey, and begin this 40-day adventure, remember one more thing.

Be patient. With yourselves. And with everyone else.

Because God isn't finished with any of us yet.

May God bless you!

Canon Mulholland

**Cor Jesu Sacratissimum
Miserere Nobis**

**Sancta Maria
Ora Pro Nobis**

SPIRITUAL COMMUNION BY CARDINAL MERRY DEL VAL

At Thy feet, O my Jesus, I prostrate myself and I offer Thee the repentance of my heart, which is humbled in its nothingness and in Thy holy presence. I adore Thee in the Sacrament of Thy love, the ineffable Eucharist. I desire to receive Thee into the poor dwelling that my heart offers Thee. While waiting for the happiness of sacramental Communion, I wish to possess Thee in spirit. Come to me, O my Jesus, since I, for my part am coming to Thee. May Thy love inflame my whole being in life and in death. I believe in Thee, I hope in Thee, I love Thee. Amen.

TRADITIONAL CATHOLIC DEDICATION OF MONTHS

January: The Holy Name of Jesus

February: The Holy Family

March: St. Joseph

April: The Holy Eucharist

May: The Blessed Virgin Mary

June: The Sacred Heart of Jesus

July: The Precious Blood of Jesus

August: The Immaculate Heart of Mary

September: The Seven Dolours of Mary /
The Sorrowful Mother

October: The Holy Rosary

November: The Holy Souls in Purgatory

December: The Immaculate Conception

Prayer of St. Roch

O God, who didst promise St. Roch by an angel that all who had recourse to him should have nothing to fear from pestilence and contagious maladies, grant that through his intercession we may be preserved from all dangers, both of soul and body, through Jesus Christ our Lord. Amen.

Glorious St. Roch, present in our favour thy efficacious prayers to the throne of Divine Mercy, that we may not be affected by the scourge of contagion. Preserve us, by thy intercession, from the pestilence of the body; and above all, obtain for us deliverance from the more grievous maladies of the soul. Amen

RECENTLY DEAD: John Joe Doherty, Jacqueline Equi.

RECENTLY ANNIVERSARIES: Jim Burnistoun, John & Margaret Muldownie, Frank Bronski, Rosemary Murphy, Lesley Moon and Ellen Wylupek.

Fidelium animae, per misericordiam Dei, requiescant in pace. **Amen.**

MEMORARE TO ST. JOSEPH

Remember, O most chaste spouse of the Virgin Mary, that never was it known that anyone who implored your help and sought your intercession were left unassisted.

Full of confidence in your power I fly unto you and beg your protection. Despise not O Guardian of the Redeemer my humble supplication, but in your bounty, hear and answer me. Amen.

FRIDAY, 19TH OF FEBRUARY (DAY OF PRAYER FOR THOSE WHO HAVE SUFFERED ABUSE)

THE CHURCH JOINS IN PRAYER AND SOLIDARITY FOR THOSE WHO HAVE SUFFERED FROM ALL KINDS OF ABUSE. WE PRAY FOR HEALING AND DIVINE CONSOLATION. THE PRAYER BELOW CAN BE USED

God of endless love,
ever caring, ever strong,
always present, always just:
You gave your only Son
to save us by the blood of His cross.

Gentle Jesus, shepherd of peace,
join to your own suffering
the pain of all who have been hurt
in body, mind, and spirit
by those who betrayed the trust placed in them.

Hear the cries of our brothers and sisters
who have been gravely harmed,
and the cries of those who love them.
Soothe their restless hearts with hope,
steady their shaken spirits with faith.
Grant them justice for their cause,
enlightened by your truth.

Holy Spirit, comforter of hearts,
heal your people's wounds
and transform brokenness into wholeness.
Grant us the courage and wisdom,
humility and grace, to act with justice.
Breathe wisdom into our prayers and labours.
Grant that all harmed by abuse may find peace in justice.
We ask this through Christ, our Lord. **Amen.**

14.02.2021 – Szósta Niedziela Zwykła „B”

Trędowate

myśli

Nieczysty jest ten, kto za wszelką cenę chce zwrócić uwagę na siebie. Czystość może budzić zadowolenie, a nawet zachwyty czy szczęście. Sprzątamy mieszkanie, bo w czystym pomieszczeniu czujemy się dobrze. Odkurzamy meble, czyścimy buty, pierzemy ubrania. Kąpiel daje przyjemną satysfakcję. Brudne, spocone ciało może wprowadzać kogoś w dyskomfort psychiczny. Nie wyobrażamy sobie spożywania obiadu na niemytych od tygodni talerzach. Używanie sztućców, na których są relikty poprzedniego posiłku, budziłoby obrzydzenie. Do tego miejsca zarówno ateści, jak i ludzie wierzący są zgodni. Co jednak oczyszcza nasze myśli, uczucia, a przede wszystkim to, co jest jeszcze głębiej niż samoświadomość i dusza? Czy oczyszczone ze wstrętu do siebie spojrzenie nie jest ważniejsze niż czysta koszula albo brak brudu pod paznokciami? Czy czyste spojrzenie na drugiego człowieka, pozbawione pożądania lub pogardy, nie jest ważniejsze niż wymyte przed świętami okna w mieszkaniu? Wszyscy czujemy, że czystość jest konieczna nie tylko w naszym otoczeniu lub zewnętrznej demonstracji osoby. Nieczyste myśli i nieczyste motywy, brudne sumienie i nieuczciwe postępowanie, podejrzane zachowanie i śmierdzące sprawy biorą się z czegoś jeszcze bardziej zatęchłego w nas samych. Skąd się bierze wszelka nieczystość w naszym postępowaniu? Ze skupienia na sobie. Trędowaty to człowiek chory na paskudne schorzenie ciała, ale zdaje mi się, że jeszcze bardziej trędowaty jest ten, kto patrzy na siebie z obrzydzeniem, nawet jeśli jego ciało nie jest pokryte gnijącymi strupami. Obrzydzenie do siebie to efekt wieloletniego skupienia na sobie: na wyglądzie, na pozycji w społeczności, na walorach seksualnych, na każdym słowie i geście. Dlatego jakże zdrowo brzmią słowa Pawła, kiedy wyznaje, że jego troską nie jest zajmowanie się sobą, tylko zbawienie innych. Opis trędowatego z Księgi Kapłańskiej jest zaszyfrowaną informacją. Ktoś, kto włóczył się po drogach Ziemi Świętej, mając rozwichrzone włosy, zasłoniętą brodę, będąc obsypany plamami lub obrzękami na skórze i krzycząc: „nieczysty!”, nie mógł być niezauważany. Na kogoś takiego wszyscy zwracali uwagę, i chyba to jest właśnie „trędowate” podejście do życia. Nieczysty jest ten, kto za wszelką cenę chce zwrócić uwagę na siebie! Ktoś może być nieczysty, żądając uwagi innych nawet z powodu doznanego uzdrowienia! Jezus nie chciał być w centrum uwagi. Nie płał się w ludzkim uwielbieniu. Zupełnie inaczej zachowuje się trędowaty – on z uzdrowienia uczynił show! Jezus nie tylko dlatego surowo mu zakazywał rozgłaszania cudu, bo chciał być skromny, ale też dlatego, bo chciał uzdrowić trędowatego z przyczyny jego choroby: z chorej potrzeby zwracania na siebie uwagi z jakiegokolwiek powodu. Łatwiej uzdrowić kogoś z trądu ciała niż z trędowatych pragnień i trędowatego myślenia

Fr Bogdan

17 luty – Środa Popielcowa (Popielec)

Okres Wielkiego Postu w kościele katolickim rozpoczyna Środa Popielcowa. Jest czasem szczególnej refleksji nad życiem chrześcijańskim w odniesieniu do męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Jest wyrazem wiary w Odkupienie. Kościół katolicki przygotowuje się do świąt wielkanocnych przez okres Wielkiego Postu, trwającego 40 dni. Czas ten rozpoczyna się szczególnym dniem tj. środą popielcową, a kończy obchodami tzw. Triduum Paschalnego, czyli przeżywaniem męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. W Środę Popielcową wierni nawiedzają kościoły, gdzie na znak rozpoczynającego się czasu pokuty, odbywa się obrzęd posypywania głów popiołem. Popiół jest uzyskiwany ze spalenia poświęconych poprzedniego roku palm z Niedzieli Palmowej. Środa Popielcowa stanowi wartościowy i znaczący dzień w liturgicznym życiu Kościoła katolickiego. Środa Popielcowa jako dzień rozpoczynający liturgiczny okres pokuty przyjął się w VII w., a za wskazaniem papieża Urbana II ceremonia posypywania popiołem. Przemijalność życia ludzkiego była akcentowana dużo wcześniej. Właśnie wtedy popiół uważano za symbol i znak żałoby i pokuty. Praktykowali to nie tylko Izraelici, lecz również Egipcjanie, Arabowie i Grecy. W każdym razie chodziło o wyrażenie skruchy i podjęciu pokuty ze względu na ludzkie słabości i fakt przygodności bytu ludzkiego. Obecnie obrzęd posypywania głów popiołem w

liturgii Środy Popielcowej ma uświadomić człowiekowi przynajmniej dwie sprawy: po pierwsze, przemijalność życia ludzkiego (z prochu powstałeś i w proch się obrócisz) oraz po drugie, potrzebę przemiany i nawrócenia do Boga (nawracajcie się i wiercie w Ewangelię). Te dwie kwestie stanowią istotę dobrego przeżycia całego Wielkiego Postu, by później z prawdziwie godną postawą chrześcijanina przeżyć uroczystości paschalne. Należy jednak zauważyć, że celem przeżywania tego okresu liturgicznego w życiu Kościoła jest nie tylko Wielkanoc, ale przede wszystkim przygotowanie do ostatecznego spotkania z Bogiem w wieczności. Jest to fundamentalne w chrześcijaństwie, gdyż każdy ochrzczony zmierza na spotkanie z Bogiem. Chrystus, jak głosi wiara katolicka, przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie, wyzwolił ludzkość od śmierci i grzechu. Dlatego właśnie przypomina się tenże fakt w różnych nabożeństwach pasyjnych, a szczególnie w sakramencie Eucharystii. Środa Popielcowa jako szczególny dzień w życiu Kościoła, stanowi dla chrześcijanina określoną, pozytywną wartość w duchowym odrodzeniu i powrocie do Boga. Dlatego też, cały okres Wielkiego Postu zachęca do refleksji nad życiem osobistym w odniesieniu do Boga i ludzi, pogłębionej zadumy nad relacjami międzyosobowymi w rodzinie, do uświadomienia sobie własnego stosunku do otaczającej przyrody, itd. Chodzi więc o specyficzny rachunek sumienia, który w końcowej fazie ma doprowadzić do pojednania z Bogiem i

ludźmi, do odrodzenia duchowego chrześcijanina. W Środę Popielcową katolików obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych (od 14. roku życia) i post ścisły (między 18. a 60. rokiem życia), czyli ograniczenie liczby posiłków do trzech: jednego do syta oraz dwóch

skromnych. Kultywujmy te tradycje w naszych rodzinach nawet pomimo zamkniętych kościołów. Niech nadzieją wzmacnia naszą wiarę, że ten czas Postu przeżyty w bliskości z Bogiem i cierpiącym Jezusem przygotowuje nasze serca na Poranek Wielkanocny.